

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 4To/135/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4414010025
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 02. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zita Matyóová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2015:4414010025.2

Uznesenie

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zity Matyóovej a členov senátu Mgr. Adriany Némethovej a JUDr. Jána Bernáta, v trestnej veci obžalovanej Q. D., pre pokračovací prečin podvodu spolupáchateľstvom podľa § 20 Trestného zákona k § 221 odsek 1, odsek 2 Trestného zákona, o odvolaní obžalovanej Q. D. a obžalovaného R. D. proti rozsudku Okresného súdu Nové Zámky z 22.10.2014, sp. zn. 4T/18/2014, na verejnom zasadnutí konanom v Nitre 12. februára 2015 takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku s a odvolanie obžalovanej Q. D. a odvolanie obžalovaného R. D. z a m i e t a .

odôvodnenie:

Okresný súd Nové Zámky (ďalej len „súd prvého stupňa“) konajúci samosudkyňou rozsudkom z 22.10.2014, sp. zn. 4T/18/2014 (ďalej len „napadnutý rozsudok“) uznal obžalovanú Q. D. (ďalej len „obžalovaná“) a obžalovaného R. D. (ďalej len „obžalovaný“) vinným zo spáchania pokračovacieho prečinu podvodu podľa § 221 odsek 1, odsek 2 Trestného zákona, spáchaný formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona na tom skutkovom základe, že:

v období od 23.11.2012 do 03.12.2012, na rôznych miestach v meste Šurany, obžalovaná Q. D. viackrát opakovane vylákala a následne preberala od poškodenej X. T. finančné hotovosti v rôznych sumách, pod zámienkou úhrady medzibankového prevodu peňazí a vyrovnania bankového debetu, spoločne s obžalovaným R. D. poškodenej opakovane telefonovali a pod rovnakou zámienkou od nej požadovali ďalšie sumy finančnej hotovosti, pričom ako dôvod neustále požadovania finančnej hotovosti uvádzali komplikácie s bankovým prevodom peňazí, avšak žiadny prevod peňazí v banke ani vyrovnanie bankového debetu nemali v úmysle vykonať a rovnako nemali v úmysle poškodenej vrátiť vylákané finančné prostriedky, nakoľko tieto minuli pre vlastnú potrebu, čím takto svojim konaním poškodenej X. T., narodenej XX.XX.XXXX, trvale bytom N., E. XXX/XX spôsobili škodu v celkovej výške 6.365 eur.

Za tento prečin súd prvého stupňa napadnutým rozsudkom uložil obžalovanej podľa 221 odsek 2 Trestného zákona a § 38 odsek 2 Trestného zákona s poukazom na poľahčujúcu okolnosť § 36 písmeno l/ Trestného zákona a priťažujúcu okolnosť § 37 písmeno m/ Trestného zákona trest odňatia slobody v trvaní 1 rok a podľa § 49 odsek 1 písmeno a/ Trestného zákona a § 50 odsek 1 Trestného zákona jej výkon trestu podmienenečne odložil a určil skúšobnú dobu v trvaní 20 mesiacov.

Obžalovanému súd prvého stupňa uložil podľa § 221 odsek 2 Trestného zákona a § 38 odsek 2, odsek 4 Trestného zákona, bez poľahčujúcej okolnosti § 36 Trestného zákona s prihliadnutím na priťažujúcu okolnosť § 37 písmeno m/ Trestného zákona trest odňatia slobody v trvaní 28 mesiacov a podľa § 48 odsek 2 písmeno a/ Trestného zákona ho pre výkon trestu zaradil do ústavu s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 287 odsek 1 Trestného poriadku uložil obžalovanej a obžalovanému povinnosť uhradiť poškodenej X. T., nar. XX.XX.XXXX bytom N., E. XX, škodu vo výške 6.315 eur.

Napadnutý rozsudok bol obžalovanej oznámený vyhlásením v jej prítomnosti (a v prítomnosti obhajkyne, ktorá zastupovala oboch obžalovaných) na hlavnom pojednávaní súdu prvého stupňa uskutočnenom 22.10.2014, pričom sa k rozsudku nevyjadrila a obžalovaný sa hlavného pojednávania nezúčastnil. Obžalovaná a obžalovaný podali odvolanie proti rozsudku prostredníctvom obhajkyne, v zákonnej lehote, teda včas, napádajúc výroky o vine, treste, ako aj o náhrade škody.

Prostredníctvom svojej obhajkyne odvolanie aj písomne zdôvodnili, pričom uviedli, že sa nestotožňujú so závermi konajúceho súdu, na ktoré poukázal v odôvodnení napadnutého rozsudku. Uviedli, že v ich prípade sa zadovážovali dôkazy len v ich neprospech, neprihliadalo sa na ich tvrdenia, že sa žiadneho trestného činu nedopustili a medzi obžalovanou a poškodenou vznikol občianskoprávny vzťah, bola poskytnutá pôžička, ktorú mala a má v úmysle vrátiť. Namietali, že vykonanými dôkazmi je sporná výška požičaných peňazí a to aj s poukazom na rozpory vo výpovediach samotnej poškodenej, ako aj s poukazom na listinu, ktorú do spisu predložila. Uviedli, že konanie poškodenej, aj keď podľa slovenskej právnej úpravy nie je civilnoprávna úžera explicitne upravená, odporuje dobrým mravom a ustanoveniam Občianskeho zákonníka. Poukázali na pretrvávajúce rozpory vo výpovediach samotnej poškodenej, ako i na zásadu prezumpcie neviny keď platí pravidlo, že nedokázaná vina sa posudzuje ako dokázaná nevina. Taktiež poukázali na zásadu voľného hodnotenia dôkazov, upravenú v § 2 odsek 12 Trestného poriadku. Namietali, že napriek zákonným ustanoveniam (§ 2 odsek 10 Trestného poriadku) súd prvého stupňa na hlavnom pojednávaní pri vykonávaní dôkazov nepostupoval podľa príslušných ustanovení Trestného poriadku a tým sa dopustil procesných chýb v zmysle § 321 odsek 1 písmeno b/, písmeno c/, písmeno f/ Trestného poriadku.

Žiadali preto, aby krajský súd napadnutý rozsudok podľa § 321 odsek 1 písmeno b/, písmeno c/, písmeno f/ Trestného poriadku zrušil v celom rozsahu a podľa § 322 odsek 1 Trestného poriadku vrátil vec na nové konanie a rozhodnutie prvostupňovému súdu.

Obžalovaná a obžalovaný sa na verejné zasadnutie odvolacieho súdu nedostavili, pričom obžalovaná termín odročeného verejného zasadnutia brala osobne na vedomie a obžalovaný mal doručenie predvolania vykázané riadne a včas, svoju neúčasť ani jeden z obžalovaných súdu neospravedlnil. Obžalovaný zaslal lekársku správu od všeobecného lekára, ako aj od psychiatra o jeho súčasnom aktuálnom zdravotnom stave a o jeho nemožnosti sa dostať na dnešné verejné zasadnutie, o odročení verejného zasadnutia však nežiadal.

Za splnenia zákonných podmienok uvedených v § 293 odsek 5 Trestného poriadku sa preto verejné zasadnutie odvolacieho súdu konalo v neprítomnosti obžalovaných.

Zástupkyňa krajského prokurátora na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu, považujúc napadnutý rozsudok za zákonný a správny vo všetkých jeho výrokoch, navrhla odvolanie obžalovaných ako nedôvodné zamietnuť.

Obhajca obžalovaných, ktorého splnomocnili obaja obžalovaní na zastupovanie v odvolacom konaní, na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu pridŕžajúc sa písomne vypracovaných dôvodov odvolania podaného oboma obžalovanými, navrhol odvolaniu oboch obžalovaných vyhovieť s tým, aby bol zrušený napadnutý rozsudok a vec vrátená na nové konanie a rozhodnutie, alternatívne navrhol, aby rozhodol vo veci sám krajský súd tak, že zruší napadnutý rozsudok vo výroku o treste a obžalovaným uloží peňažné tresty.

Podľa § 317 odsek 1 Trestného poriadku ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 odsek 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 odsek 3 Trestného poriadku, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 odsek 1 Trestného poriadku.

V rámci prieskumnej povinnosti vyplývajúcej z citovaného ustanovenia Trestného poriadku, odvolací súd preskúmal výrok o vine, výrok o treste, ako aj výrok o náhrade škody napadnutého rozsudku, proti ktorým odvolanie obžalovaných smerovalo a s prihliadnutím na obsah písomných dôvodov podaného odvolania aj správnosť postupu konania súdu prvého stupňa, všetkým týmto výrokmi napadnutého rozsudku predchádzajúce.

Plnením tejto svojej prieskumnej povinnosti odvolací súd predovšetkým zistil, že už orgánmi činnými v trestnom konaní bol v prejednávanej veci zadovážený dostatok dôkazov, ktorými boli objasnené všetky

základné skutočnosti a okolnosti dôležité pre trestné stíhanie tak, ako to vyplýva z ustanovenia § 119 odsek 1 písmeno a/ až písmeno e/ Trestného poriadku, a ktoré súd prvého stupňa potreboval pre svoje rozhodnutie o vine obžalovaných, o uloženom treste a o poškodenou uplatnenom nároku na náhradu škody spôsobenej jej trestným činom obžalovaných.

Súd prvého stupňa pri vykonávaní dôkazov na hlavnom pojednávaní postupoval podľa príslušných ustanovení Trestného poriadku upravujúcich spôsob vykonania dôkazov, pričom sa nedopustil žiadnych takých závažných chýb (§ 321 odsek 1 písmeno a/ Trestného poriadku), ktoré by mohli mať vplyv na zistenie skutkového stavu veci, alebo v dôsledku ktorých by došlo k porušeniu práv obžalovanej na obhajobu.

Skutkové zistenia uvedené vo výroku o vine napadnutého rozsudku aj z dôvodov vyššie uvedených preto vychádzajú z výsledkov úplného a zákonným spôsobom vykonaného dokazovania a zodpovedajú kritériám uvedeným v § 2 odsek 10 Trestného poriadku. Súd prvého stupňa k nim dospel po tom, čo jednotlivé dôkazy vyhodnotil v súlade s ďalšou zásadou trestného konania uvedenou v § 2 odsek 12 Trestného poriadku, teda predovšetkým jednotlivito aj v ich súhrne a podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu.

V odôvodnení napadnutého rozsudku v súlade s požiadavkami ustanovenými v § 168 odsek 1 Trestného poriadku súd prvého stupňa v potrebnom rozsahu uviedol, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy oprel svoje skutkové zistenia, akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, ako sa vyrovnal s obranou obžalovaných a akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny, s ktorými sa aj odvolací súd bez zásadných výhrad stotožňuje a v podrobnostiach na ktoré, ako na správne a úplné, poukazuje nepovažujúc za potrebné tieto žiadnym spôsobom pozmeniť alebo doplniť. Ani písomné odôvodnenie odvolania obžalovaných, smerujúce proti napadnutému rozsudku neobsahuje žiadne relevantné skutočnosti a okolnosti, pokiaľ ide o správnosť hodnotenia dôkazov súdom prvého stupňa, ani pokiaľ ide o jeho právne úvahy, ktorými sa spravoval, keď dokázané skutočnosti posudzoval podľa príslušných ustanovení Trestného zákona v otázke viny obžalovaných.

I na vyššie uvedené, preto námietky obžalovaných, v písomne odôvodnenom odvolaní, nie sú relevantné, pretože i odvolací súd opakovane poukazuje na vykonané dokazovanie, najmä výpovede samotnej poškodenej, ako i svedkov, z ktorého bol preukázaný úmysel obžalovaných od poškodenej podvodným spôsobom vylákali finančné čiastky v rôznych výškach pod zámienkou úhrady medzibankového prevodu peňazí, pričom však takéto účty ani evidované nemali.

Krajský súd, rovnako ako súd prvého stupňa, mal za nepochybne preukázané, že obžalovaní sa dopustili skutku popísaného vo výroku napadnutého rozsudku. Medzi konaním obžalovaných a vzniknutým následkom existuje príčinná súvislosť. Súd prvého stupňa nepochybil, keď konanie obžalovaných právne kvalifikoval ako prečin podvodu podľa § 221 odsek 1, odsek 2 Trestného zákona, spáchaný formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona a to z dôvodov uvedených v právnej vete napadnutého rozsudku. V napadnutom rozsudku súd prvého stupňa náležite odôvodnil tak skutkové zistenia, ako i právnu kvalifikáciu konania obžalovaných a krajský súd, ktorý dospel k rovnakým vecným a právnym záverom, preto v podrobnostiach poukazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku, ktoré si v plnom rozsahu osvojil.

Z dôvodov vyššie uvedených a tiež z úplných právnych úvah obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku, pri takomto nepochybne správnom právnom posúdení v prejednávanej veci zažalovaného skutku obžalovaných, súd prvého stupňa obžalovanej ukladal s použitím § 38 odsek 2 Trestného zákona (po opodstatnenom zistení jednej poľahčujúcej okolnosti uvedenej v ustanovení § 36 písmeno l/ Trestného zákona a tiež po opodstatnenom zistení jednej priťažujúcej okolnosti uvedenej v § 37 písmeno m/ Trestného zákona) trest odňatia slobody v rámci trestnej sadzby ustanovenej v § 221 odsek 2 Trestného zákona (jeden až päť rokov) a obžalovanému ukladal s použitím § 38 odsek 2, odsek 4 Trestného zákona (po opodstatnenom nezistení žiadnej poľahčujúcej okolnosti uvedenej v ustanovení § 36 Trestného zákona a tiež po opodstatnenom zistení jednej priťažujúcej okolnosti uvedenej v § 37 písmeno m/ Trestného zákona) trest odňatia slobody v rámci trestnej sadzby ustanovenej v § 221 odsek 2 Trestného zákona (jeden až päť rokov) a to po zvýšení jej dolnej hranice (podľa § 38 odsek 4 Trestného zákona) o jednu tretinu, teda v rámci trestnej sadzby dva roky 4 mesiace až päť rokov.

Keďže súd prvého stupňa v odôvodnení napadnutého rozsudku v súlade s ustanovením § 168 odsek 1 Trestného poriadku tiež správne a úplne uviedol aj všetky ostatné skutočnosti a okolnosti, ktoré mal za preukázané, svoje úvahy, ktorými sa spravoval pri hodnotení dôkazov vykonaných v súvislosti s výrokom napadnutého rozsudku o treste uloženom obžalovaným a tiež právne úvahy, ktorými sa pri tom spravoval, na tieto odvolací súd stotožniac sa s nimi iba poukazuje, nepovažujúc za potrebné ich ani doplniť ani pozmeniť, pretože ani obžalovaní v odôvodnení podaného odvolania neuviedli ani v tomto smere žiadne relevantné skutočnosti, okolnosti alebo právne úvahy (§ 321 odsek 1 písmeno b/ Trestného poriadku).

Z dôvodov vyššie uvedených mal aj odvolací súd za to, že obžalovaným napadnutým rozsudkom uložený trest je tak čo do druhu (podmienečný trest odňatia slobody uložený obžalovanej a nepodmienečný trest odňatia slobody uložený obžalovanému) ako aj výmery (v dolnej hranici zákonom ustanovenej trestnej sadzby u obžalovanej a v dolnej hranici takto upravenej zákonom ustanovenej trestnej sadzby u obžalovaného), a tiež určenia dĺžky skúšobnej doby obžalovanej (bezprostredne na dolnej hranici jej výmery ustanovenej v § 50 odsek 1 Trestného zákona na jeden rok až päť rokov), ako i zaradenie obžalovaného na výkon uloženého trestu do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia, primeraný spôsobu spáchania činu, jeho následku, zavineniu obžalovaných, zistenej (u obžalovanej), resp. nezistenej (u obžalovaného) poľahčujúcej okolnosti a zistenej priťažujúcej okolnosti (u oboch obžalovaných), osobe obžalovaných, ich pomerom a možnostiam nápravy (§ 34 odsek 4 Trestného zákona) a následne podľa § 34 odsek 1 Trestného zákona tiež spôsobilý na dosiahnutie účelu trestu, a to tak v oblasti individuálnej ako aj v oblasti generálnej prevencie, pretože zabezpečí ochranu spoločnosti pred obžalovanými tak, že im zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti, vytvorí podmienky na ich výchovu k tomu, aby viedli riadny život, súčasne aj iných odradí od páchania trestných činov a zároveň dostatočne vyjadrí aj morálne odsúdenie obžalovaných spoločnosťou (§ 321 odsek 1 písmeno e/ Trestného poriadku).

Súd prvého stupňa síce pochybil vo výroku napadnutého rozsudku o náhrade škody, pretože tu chýba spôsob úhrady nahradenia škody - „spoločne a nerozdielne“, avšak vzhľadom k absencii odvolania okresného prokurátora, toto pochybenie odvolací súd napraviť nemohol.

Podľa § 319 Trestného poriadku odvolací súd odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné.

Keďže odvolací súd nezistil žiadne také zákonné dôvody uvedené v ustanovení § 321 odsek 1 písmeno a/ až písmeno f/ Trestného poriadku, ktoré by odôvodňovali akúkoľvek zmenu výroku o vine, alebo výroku o treste alebo výroku o náhrade škody odvolaním obžalovaných napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa v ich prospech, odvolania obžalovaných podľa § 319 Trestného poriadku zamietol, zistiac, že nie sú dôvodné.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok (§ 185 odsek 2 veta druhá Trestného poriadku).